

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 455/2012-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. B., B., zastúpeného advokátkou JUDr. J. H., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 46 T 53/2006, ako aj uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 To 133/2011 zo 6. decembra 2011 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. februára 2012 doručená sťažnosť Ing. P. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. J. H., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl.

46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 46 T 53/2006, ako aj uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 133/2011 zo 6. decembra 2011 (ďalej len „uznesenie zo 6. decembra 2011“) a jemu predchádzajúcim postupom. Sťažovateľ svoju sťažnosť doplnil podaním z 24. júla 2012.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 46 T 53/2006 z 26. apríla 2007 (ďalej len „rozsudok z 26. apríla 2007“) bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 256 ods. 1 písm. a) a ods. 3 Trestného zákona a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní jedného roka, ktorý mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu dvadsať mesiacov a zároveň bol v ňom poškodený v zmysle § 229 ods. 1 Trestného poriadku odkázaný na občianskoprávne konanie. Proti rozsudku okresného súdu z 26. apríla 2007 podali odvolanie sťažovateľ aj poškodený.

Krajský súd uznesením sp. zn. 3 To 133/2001 zo 6. decembra 2010 podľa § 321 ods. 1 písm. f) a ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu z 26. apríla 2007 vo výroku o náhrade škody a podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie poškodeného zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa ho v predmetnom konaní krajský súd uznal vinným za skutok, ktorý nie je trestným činom, pretože jeho konaním nebol naplnený žiadny z obligatórnych zákonných znakov skutkovej podstaty predmetného prečinu spočívajúci v konaní, ktorým dôjde čo i len k čiastočnému zmareniu uspokojenia svojho veriteľa. Sťažovateľ mal podľa rozsudku okresného súdu z 26. apríla 2004 zmluvou o prevode časti obchodného podielu zmariť uspokojenie poškodeného ako svojho veriteľa v sume 533 400 Sk.

V konaní, ktorého predmetom bolo zaplatenie pohľadávky v sume 553 400 Sk, okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 17 Cb 393/01 zo 7. apríla 2003, ktorý bol potvrdený rozsudkom krajského súdu sp. zn. 12 Cob 222/03 z 29. januára 2004 a ktorý sa stal vykonateľný 4. apríla 2004. Zmluva o prevode časti obchodného podielu bola podpísaná 13. novembra 2003. Z uvedeného je zrejmé, že k prevodu obchodného podielu na nových spoločníkov došlo v čase, keď o predmetnej pohľadávke spoločnosti nebolo ešte vôbec právoplatne rozhodnuté.

Sťažovateľ navyše poukázal na skutočnosť, že prevodom obchodného podielu nedochádza k zníženiu základného imania obchodnej spoločnosti ani k zmenšeniu jej obchodného majetku, pretože obchodný podiel nie je majetkom obchodnej spoločnosti, ale je majetkom jej spoločníka. Prevodom obchodného podielu dochádza iba k zmene v osobách spoločníkov spoločnosti, pričom výška aktív a pasív spoločnosti tým nie je dotknutá. Zmena v osobách spoločníkov spoločnosti teda nemá z hľadiska schopnosti spoločnosti plniť svoje záväzky voči veriteľom žiaden vplyv (sťažovateľ v záujme preukázania tejto skutočnosti súdom zúčastneným na rozhodovaní v predmetnej veci predložil potvrdenie Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky z 9. marca 2007 č. I/251/3392 o tom, že prevodom podielu na spoločnosť s ručením obmedzeným dochádza len k zmene jej vlastníka, t. j. spoločníka, a nie k zániku obchodnej spoločnosti ako takej). K uvedeným záverom dospel aj Mestský súd v Prahe vo svojom rozhodnutí sp. zn. 7 To 196/2005 publikovanom pod sp. zn. TpR 1/2006, ktorý sťažovateľ predložil v rámci svojej obrany v odvolacom konaní pred krajským súdom. Krajský súd sa týmito argumentmi sťažovateľa nezaoberal a nevzal do úvahy ani tú skutočnosť, že spoločnosť MP BEST, s. r. o., v ktorej sťažovateľ vykonával funkciu konateľa, v čase prevodu časti obchodného podielu nemala dostatočný majetok na uspokojenie uvedenej pohľadávky.

V uvedenej súvislosti sťažovateľ poukázal taktiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. R 36/2007-III, z obsahu ktorého vyplýva, že trestný čin poškodzovania veriteľa nie je možné spáchať prevodom iného majetku ako majetku spoločnosti, ktorá je dlžníkom.

Zo skutkovej vety rozsudku okresného súdu z 26. apríla 2007 nie je zrejmé, odstránením akého majetku a v akej konkrétnej sume mal sťažovateľ poškodiť veriteľa (poškodeného), na druhej strane však v nej špecifikuje úplne presne konkrétnou sumou (553 400 Sk) škodu spôsobenú poškodenému v dôsledku konania sťažovateľa. Tento záver súdov zúčastnených na rozhodovaní v predmetnej veci „*odporuje zásadám formálnej logiky*“.

Súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci konanie sťažovateľa podriadili pod ustanovenie § 263 ods. 3 Trestného zákona, a preto považovali za preukázané, že bola spôsobená aspoň väčšia škoda. Pri skúmaní existencie a výšky škody sa súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci nezaoberali výškou majetku obchodnej spoločnosti M., s. r. o., v čase realizácie prevodu obchodného podielu sťažovateľa. Záver okresného súdu, ktorým konštatoval, že trestným činom sťažovateľa došlo k spôsobeniu škody v sume 533 400, Sk pravdepodobne vychádza len zo sumy spornej pohľadávky poškodeného v tom čase uplatnenej v konaní pred krajským súdom pod sp. zn. 12 Cob 222/03. Uvedený záver súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci nevyplýva z vykonaných dôkazov, pretože jediným dôkazom v tomto smere je výpoveď sťažovateľa, podľa ktorej spoločnosť pred prevodom obchodného podielu sťažovateľa nemala žiaden majetok ani finančné prostriedky. S ohľadom na uvedené sťažovateľ záver okresného súdu a krajského súdu týkajúci sa výšky spôsobenej škody považuje za predčasný a dôkazne nepodložený. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na závery Najvyššieho súdu Českej republiky vyslovené v jeho rozsudkoch sp. zn. 5 Tdo 762/2006 zo 17. augusta 2006 a sp. zn. 5 Tdo 490/2006 z 24. mája 2006, podľa ktorých „*Soud zjišťující způsobenou škodu trestného činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 3 tr. zák. tedy musí kromě výše pohledávky, jejíž uspokojení bylo jednáním obviněného zmařeno, zjistit také hodnotu majetku zcizeného obviněným, a teprve poté může činit závěry ohledně výše škody trestným činem způsobené.*“.

V prípade trestného činu poškodzovania veriteľa je výška škody limitovaná výškou pohľadávky, ktorej uspokojenie bolo trestným činom zmařené, a jednak hodnotou

odstráneného majetku, z ktorého sa mohla pohľadávka uspokojiť, pričom pri určovaní výšky škody je potrebné aplikovať ustanovenie § 89 ods. 14 Trestného zákona.

Podľa sťažovateľa sa súdy zúčastnené na rozhodovaní v tomto konaní vôbec nezaoberali prejudiciálnou otázkou týkajúcou sa existencie a hodnoty majetku, ktorú je potrebné posúdiť pre záver o existencii škody. Presné určenie výšky škody je pritom obsahom výrokovej vety rozsudku a je relevantné z hľadiska právnej kvalifikácie skutku, tak ako to vyplýva z vymedzenia skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 256 ods. 3 Trestného zákona. Postup súdov v tejto veci, ktorým zisťovali výšku škody, bol podľa sťažovateľa v rozpore s § 89 ods. 14 Trestného zákona.

Z rozsudku okresného súdu z 26. apríla 2007 nie je možné zistiť, na základne akých skutkových a právnych záverov dospel tento súd k vysloveniu viny sťažovateľa a uloženiu mu trestu, preto sťažovateľ podal proti uvedenému rozsudku odvolanie.

Krajský súd sa taktiež otázkou smerujúcou k zisteniu konkrétneho majetku dlžníka – spoločnosti M., s. r. o., ktorý mal byť sťažovateľom odstránený, nezaoberal a v odôvodnení svojho rozsudku zo 6. decembra 2011 neuviedol dostatočné a relevantné dôvody, na základe ktorých dospel k ním prijatým skutkovým a právnym záverom.

Podľa sťažovateľa právny záver súdov zúčastnených na rozhodovaní v predmetnej veci, podľa ktorého sťažovateľ tým, že previedol časť obchodného podielu na tretie osoby, zmaril uspokojenie pohľadávky poškodeného, je právne neudržateľný, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní ani v platnom právnom poriadku, je zjavne neodôvodnený a arbitrárny, pretože uvedené konanie sťažovateľa nenapĺňa znaky akéhokoľvek trestného činu. Súdy konajúce v uvedenej veci nevzali *„do úvahy existenciu rôznych subjektov a to obžalovaného ako majiteľa spoločnosti a spoločnosť ako dlžníka, ktorá mala vo vzťahu k poškodenému svoj záväzok, ktorý nebol uspokojený. Je potrebné v tomto prípade dôsledne odlišovať osobu dlžníka a osobu, ktorá je majiteľom dlžníka, nakoľko ide o základné princípy obchodného práva a právnej úpravy obchodných spoločností, ktoré boli postupom Okresného súdu Bratislava III a Krajského súdu v Bratislave popreté“*.

Na základe uvedeného došlo v predmetnom konaní podľa sťažovateľa k jeho odsúdeniu za konanie, ktoré podľa zákona nie je trestným činom.

V súvislosti s rozsudkom okresného súdu z 26. apríla 2007 sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že okresný súd v ňom „*bez toho, aby to nejako zdôvodnil alebo sa tým vôbec počas konania zaoberal, pri vyhlásení rozsudku zmenil dátum účinnosti zmluvy z 13. 11. 2003 uvedeného v obžalobe na 9. 2. 2004 uvedený v rozsudku súdu prvého stupňa, pričom ide o nesprávny a nezákonný postup. Chceme v tejto súvislosti poukázať na skutočnosť, že súd je viazaný obžalobným návrhom a musí rozhodnúť výlučne iba o skutku, ktorý je uvedený v obžalobe, tzv. jednota skutku. Táto jednota skutku bola týmto konaním Okresného súdu Bratislava III porušená.*“.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Proti sťažovateľovi bolo vznesené obvinenie 30. januára 2006 (doručené sťažovateľovi 20. februára 2006). Hlavné pojednávanie na okresnom súde, na ktorom bol vynesенý rozsudok, sa vo veci uskutočnilo 26. apríla 2007. Na tomto hlavnom pojednávaní sťažovateľ po vyhlásení rozsudku podal odvolanie proti vine aj trestu. V zápisnici o hlavnom pojednávaní však okresný súd v dôsledku chyby v písaní zaznamenal len podanie odvolania týkajúceho sa výroku o škode a výroku o treste. O opravu tejto chyby požiadal sťažovateľ ešte v deň konania hlavného pojednávania, avšak okresný súd o nej rozhodol až 1. júla 2011, čo je takmer po 4 rokoch od podania žiadosti sťažovateľa. Sťažovateľ ďalej poukázal na skutočnosť, že podľa § 180 v spojitosti s § 172 ods. 3 Trestného poriadku je uznesenie potrebné vyhotoviť v lehote 30 dní odo dňa jeho vyhlásenia. Ku dňu podania sťažnosti v predmetnej veci uplynuli už takmer dva mesiace a predmetné uznesenie krajského súdu sťažovateľovi stále nebolo doručené.

Sťažovateľ svoju sťažnosť doplnil podaním z 11. septembra 2012 následne potom, ako mu bolo doručené uznesenie krajského súdu zo 6. decembra 2011 (právna zástupkyňa sťažovateľa a toto uznesenie prevzala 14. augusta 2012), v ktorom okrem iného uviedol:

„Odvolacie konanie na Krajskom súde v Bratislave sa viedlo na podklade odvolania obžalovaného, ktoré smerovalo proti výroku o vine a treste ako aj odvolania poškodeného, ktoré smerovalo proti výroku o náhrade škody...“

Zo zápisnice Krajského súdu v Bratislave zo dňa 6. 12. 2011 ako aj z písomne vyhotoveného rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že hoci o odvolaní sťažovateľa tento súd konal, rozhodol len o odvolaní poškodeného. Podľa § 321 ods. 1 písm. f), ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o náhrade škody a podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie poškodeného Ing. L. Ž. – V. L., zamietol.

Výrok, ktorý by riešil otázku viny a trestu v týchto podkladoch nie je.

Keďže odvolací súd odvolanie obžalovaného v zmysle ust. § 316 Trestného poriadku nezamietol, bol povinný podľa ust. § 317 Trestného poriadku preskúmať zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal i odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. V tomto zmysle bol odvolací súd povinný preskúmať zákonnosť a odôvodnenosť výroku o vine a treste ako aj konanie, ktoré týmto výrokom predchádzalo.

Pokiaľ by odvolací súd zistil, že odvolanie nie je dôvodné mal ho v zmysle ust. § 319 Trestného poriadku zamietnuť. V prípade zistenia jeho dôvodnosti mal, na základe konkrétneho zisteného dôvodu, napadnuté výroky zrušiť a postupovať podľa príslušných ustanovení § 320 – 321 Trestného poriadku.

Vychádzajúc z tejto právnej skutočnosti je potrebné konštatovať, že Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd nerozhodol o odvolaní sťažovateľa, čím porušil ustanovenia Trestného poriadku.

V závere uvádzam, že sa v celom rozsahu pridriavame nášho podania zo dňa 05. 02. 2012 tak ako je to uvedené v našom písomne vyhotovenom podaní, v znení opraveného petitu sťažnosti vedenej pod č. Rvp 2057/2012, zo dňa 24. 07. 2012.“

Na základe uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2

a podľa čl. 49 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 dohovoru boli postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 46 T 53/2006, ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 133/2011 a jeho uznesením zo 6. decembra 2011 porušené, uvedené uznesenie zruší a vec vráti späť na ďalšie konanie a prizná mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 3 000 €, ako aj náhradu trov konania.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 46 T 53/2006, ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 133/2011. K porušeniu uvedených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že okresný súd ani krajský súd v predmetnom konaní:

- sťažovateľa uznali vinným zo spáchania prečinu poškodzovania veriteľa, hoci v jeho prípade neboli naplnené všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty tohto trestného činu,

- realizácia prevodu obchodného podielu nemala byť posúdená ako konanie naplňujúce skutkovú podstatu trestného činu poškodzovania veriteľa, pretože takýmto

prevodom dochádza iba k zmene v osobách spoločníkov, avšak nie k zmenšeniu majetku samotnej obchodnej spoločnosti,

- nevzali do úvahy jeho argument, že obchodná spoločnosť v čase prevodu časti obchodného podielu nemala majetok dostatočný na uspokojenie pohľadávky veriteľa,

- zo skutkovej vety uvedenej v rozsudku okresného súdu z 26. apríla 2007 v spojení s uznesením krajského súdu zo 6. decembra 2011 nie je zrejmé, odstránením akého majetku a v akej výške malo dôjsť k poškodeniu veriteľa sťažovateľom,

- nevzali do úvahy existenciu rôznych subjektov, a to sťažovateľa ako majiteľa obchodnej spoločnosti a obchodnú spoločnosť ako dlžníka veriteľa,

- postupovali v rozpore s jeho právom na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, pričom v súvislosti s touto námietkou poukázali na postup okresného súdu, ktorý na žiadosť sťažovateľa o opravu zápisnice okresného súdu z hlavného pojednávania 26. apríla 2007 podanú v ten istý deň reagoval až vydaním uznesenia z 1. júla 2011, t. j. po takmer po štyroch rokoch, a taktiež na skutočnosť, že uznesenie krajského súdu zo 6. decembra 2011 mu nebolo doručené v zákonnej 30-dňovej lehote.

K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 46 T 53/2006, ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 133/2011

Ústavný súd vo svojom rozhodovaní vychádza z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu k všeobecným súdom vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci namietaného porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

V tejto súvislosti ústavný súd opakovane zdôraznil, že trestné konanie od svojho začiatku až po jeho koniec je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých

úkonov a realizácie garancií ochrany práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. Zívala sp. zn. III. ÚS 3/02, Ölveczky sp. zn. III. ÚS 18/04, Mamonov sp. zn. III. ÚS 75/05, Karlin sp. zn. IV. ÚS 76/05).

Ústavný súd zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú aj všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (napr. III. ÚS 79/02).

Podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku ak je dôvodný predpoklad, že došlo k priet'ahom v príprave prejednávania veci súdom, v určení termínu konania a rozhodnutia alebo k priet'ahom vo vyhotovovaní súdneho rozhodnutia, ktorákoľvek zo strán môže podať prostredníctvom tohto súdu sťažnosť pre nečinnosť na nadriadený súd, aby určil primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu; ak sa nepostupuje podľa odseku 4, súd musí bez meškania túto sťažnosť pre nečinnosť zaslať spolu so spisom a svojím stanoviskom a so stanoviskom predsedu súdu nadriadenému súdu.

Podľa § 55 ods. 4 Trestného poriadku ak súd urobí úkony trestného konania uvedené v sťažnosti pre nečinnosť do pätnástich pracovných dní po jej doručení a informuje o tom sťažovateľa, hľadá sa na takúto sťažnosť pre nečinnosť ako na vzatú späť, ak tento sťažovateľ v priebehu piatich pracovných dní od doručenia oznámenia nevyhlási, že na svojej sťažnosti pre nečinnosť trvá. O tom ho treba poučiť.

Podľa § 55 ods. 5 Trestného poriadku o sťažnosti pre nečinnosť uvedenej v odseku 3 musí rozhodnúť senát nadriadeného súdu do piatich pracovných dní od prevzatia veci. Ak

a) zo strany súdu nedošlo k priet'ahom, sťažnosť pre nečinnosť sa zamietne,

b) je sťažnosť pre nečinnosť opodstatnená, nadriadený súd určí primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu.

Podľa § 55 ods. 6 Trestného poriadku proti rozhodnutiu podľa odseku 5 sťažnosť nie je prípustná.

Z uvedeného vyplýva, že vo vzťahu k označenému zásahu sťažovateľ v rámci procesnej úpravy trestného konania disponuje v zmysle § 55 ods. 3 až 6 Trestného poriadku priamo dostupným a účinným právnym prostriedkom nápravy, ktorým sa môže priamo v rámci konania pred okresným súdom a následne aj pred nadriadeným krajským súdom domáhať ochrany svojich práv. Sťažovateľ k sťažnosti doručenej ústavnému súdu žiadny relevantný dôkaz o využití sťažnosti pre nečinnosť podľa § 55 Trestného poriadku ústavnému súdu nepredložil. Pretože sťažovateľ nepreukázal využitie tohto prostriedku nápravy v posudzovanej veci, ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde k záveru, že sťažnosť sťažovateľa v tejto časti nie je prípustná pre nevyčerpanie dostupných a účinných právnych prostriedkov ochrany základných práv a slobôd, a preto rozhodol v tejto časti o jej odmietnutí pre neprípustnosť (§ 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 49 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 46 T 53/2006

Z ustanovení Trestného poriadku [§ 34 ods. 1 a 4, § 238 ods. 1, § 306, § 317 ods. 1, § 321 písm. a) a nasl.] vyplýva, že proti nesprávnemu postupu okresného súdu v predmetnom konaní sa mal sťažovateľ možnosť účinne brániť využitím svojich práv obhajoby v rámci konania pred týmto súdom, a proti jeho uzneseniu z 26. apríla 2007 ako výsledku uvedeného postupu mal možnosť podať odvolanie krajskému súdu, v právomoci ktorého bolo posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností daného prípadu, ako aj posúdenie prípadných procesných pochybení okresného súdu v konaní. Sťažovateľ teda realizáciou svojich obhajobných práv v priebehu trestného konania mal ako

obžalovaný možnosť účinným spôsobom namietať porušenie svojich práv, a preto ústavný súd jeho sťažnosť v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu základných práv uznesením krajského súdu zo 6. decembra 2011 a jemu predchádzajúcim postupom

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha aj vyslovenia porušenia svojich práv (okrem iných aj základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením krajského súdu zo 6. decembra 2011 argumentujúc okrem iného aj nesprávnym právnym posúdením jeho veci krajským súdom (napr. nesprávne posúdenie naplnenia obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa v jeho prípade), ktorého bezprostredným dôsledkom je právoplatné odsúdenie sťažovateľa.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení veci.

V obsahu sťažnosti sťažovateľ neuviedol, že by v záujme ochrany svojich práv využil aj dovolanie ako účinný prostriedok ich ochrany.

Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorej uplatnenie nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

V danom prípade sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu založenú na argumentácii, ktorá svojím obsahom smeruje k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pričom zároveň z obsahu sťažnosti je zrejmé, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu nepodal dovolanie.

Za daných okolností považuje ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti za predčasne podanú, a preto ju odmietol pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoj právny názor (m. m. napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 184/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) možno sťažnosť považovať za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, v okolnostiach danej veci krajského súdu (k tomu porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2012